

Św. Benedykt Menni

24 KWIETNIA 2022

Ogromna miłość do Chrystusa wyrażona w opiece i pięknie szpitalnictwa

Św. Benedykt Menni urodził się w Mediolanie 11 marca 1841 r. Okrucieństwa wojny i przykład poświęcenia bonifratrów wzbudziły w nim powołanie do życia szpitalniczego. Pierwszego maja 1860 r. Angelo Ercole Menni wstąpił do nowicjatu szpitala Santa Maria d'Aracoeli w Mediolanie, przyjmując imię zakonne Benedykt. Złożył śluby czasowe, a po trzech latach śluby wieczyste. W 1867 r. z błogosławieństwem otrzymanym od Piusa IX udał się do Hiszpanii w celu odnowy Zakonu Szpitalnego na Półwyspie Iberyjskim. Pod koniec swojego życia Benedykt zajmował najwyższe stanowiska w Zakonie. Papież św. Pius X w 1911 roku mianował go Generałem Zakonu. Podczas krótkiego okresu swojego generalatu, Benedykt cierpiał z powodu nieporozumień i oszczerstw, które doprowadziły go do rezygnacji z tego urzędu. On sam w liście do sióstr napisał: „...poza tą miłością (Jezusem) ziemia jest wygnaniem, spustoszeniem, więzieniem; podczas gdy ta miłość przemienia bóle, cierpienia, krzyże, pogardę, więzienie w najwyższe dobro”.

Benedykt zmarł w Dinan, we Francji, rankiem 24 kwietnia 1914 r. Jego doczesne szczątki spoczywają w Ciempozuelos w Domu Macierzystym Zgromadzenia Sióstr Szpitalnych,

których był założycielem.

Został kanonizowany przez św. Jana Pawła II w dniu 21 listopada 1999 r.

Św. Benedykt Menni uczy, że piękno szpitalnictwa przejawia się w opiece

Br. Benedykt tak pisał do współbraci: „...*Estetyka, araczniejsza wyrażania piękna i sztuki artystycznego we wszystkim, co objawia się naszym oczom, ma tak ogromne znaczenie, że byłoby poważnym uchybieniem przeora, gdyby był niedbały lub nieodpowiedzialny w dbałości o nią w dziele, które zostało mu powierzone. Dlatego przeor musi zadbać o piękny wygląd przy wejściu do budynku, a także w holach i innych pomieszczeniach, nie zapominając o niezbędnych ozdobach i lśniącej czystości, zarówno podłóg jak i mebli, o roślinach, kwiatach, zarówno wewnątrz domu jak i na zewnątrz, w ogrodach, na balkonach, dziedzińcach, przy wejściu, w dormitoriach ... budynku*”. I dalej: „*Nakazuje się także wszystkim naszym braciom, aby dbali o higienę osobistą, zwłaszcza twarzy i rąk. O paznokcie, ubrania, buty... a także o dyskrecję; dobre maniery, dbałość o to, aby żyć jak najbardziej w zgodzie z innymi i nikogo nie urazić (chyba, że sumienie podpowiada nam inaczej)*”.

... o godność, przyzwoitość i kulturę naszych czynów i słów, ażeby innym okazywać należną uwagę i szacunek ... lecz by tak postępować, potrzeba wytrwałego ćwiczenia, aby umieć stosować to, co nazywamy dobrymi formami i dobrymi sposobami we wszystkich naszych czynach i słowach.

Dla brata Benedykta pierwszy rodzaj opieki to dbałość o estetykę dzieła, to pielęgnacja piękna. Porządek i czystość to za mało, potrzebny jest smak, harmonia, nastawienie na poszukiwanie piękna. Piękno ma w sobie cnotę, która odzwierciedla piękno Boga i budzi pragnienie i poszukiwanie transcendencji. W tym wymiarze dojrzewała świętość św. Benedykta Menniego. Udało mu się uczynić z „okruszków życia” centrum swojego szpitalnictwa.

BR. BENEDYKT (EMANUEL) NOGUEIRA

Br. Benedykt (Emanuel) Nogueira urodził się 8 kwietnia 1927 r. w S. Simão de Litém – Pombal, w Portugalii. W wieku 15 lat wstąpił do Zakonu Bonifratrów. Po ukończeniu nowicjatu, 8 grudnia 1945 r. złożył profesję i poświęcił się służbie chorym. Ze znakomitym wynikiem ukończył kurs pielęgniarski. 26 kwietnia 1951 r. złożył profesję wieczystą. Święcenia przyjął 14 sierpnia 1960 r. po uzyskaniu licencjatu z teologii i dyplomu w zakresie duszpasterstwa w Rzymie. Następnie był magistrem nowicjatu, magistrem scholastykatu, kapelanem i nauczycielem w szkole pielęgniarskiej. W 1972 r. wyjechał jako misjonarz do kolonii trędowatych w górnym Molocuè (Mozambik), gdzie posługiwał przez około 30 lat. Dawał świadectwo wielkiej świętości życia z promienną wiarą, nieustanną nadzieją, cierpliwą miłością okazywaną chorym psychicznie, poświęcając się ubogim. Założył parafię św. Jana Bożego i trzy wspólnoty chrześcijańskie. Mimo że nie popełnił żadnego przestępstwa dwukrotnie był aresztowany. Zmarł w Lizbonie 26 października 2003 r. na chorobę nowotworową i z wyczerpania z powodu praktykowanego przez lata, bez żadnych ograniczeń, szpitalnictwa. Był przykładem spójności ewangelicznej i gorliwości misyjnej. Opinia świętości tego współbrata skłoniła Postulaturę Generalną do podjęcia badań związanych z jego życiem i przeżywanymi heroicznie cnotami, aby rozpocząć proces beatyfikacyjny i kanonizacyjny.

BR. BONIFACY BONILLO

Konferencja Episkopatu Hiszpanii Południowej, która zebrała się w dniach 17-18 lutego br. w Kordobie, wyraziła zgodę na otwarcie procesu beatyfikacyjnego i kanonizacyjnego naszego współbrata br. Bonifacego Bonillo, urodzonego 14 maja 1899 r. w Cañaveruelas (Cuenca) w Hiszpanii.

Brat Bonifacy wstąpił do nowicjatu w dziele San Jose de Carabanchel Alto (Madryt) w dniu 7 grudnia 1924 r. w wigilię uroczystości Niepokalanego Poczęcia. Po zakończeniu nowicjatu, 3 czerwca 1926 r. złożył śluby czasowe poświęcając się całkowicie Panu w Zakonie Szpitalnym św. Jana Bożego.

W dniu 5 maja 1935 r. został przydzielony do Domu Opieki San Rafael de Córdoba (obecnie Szpital im. św. Jana Bożego) gdzie pełnił posługę przez 43 lata. Często przemierzała całe miasto i prowincję prosząc o jałmużnę dla ubogich i niepełnosprawnych dzieci przebywających w szpitalu. Zmarł w Kordobie 11 września 1978 r. W setną rocznicę urodzin w 1999 r. jego doczesne szczątki zostały przeniesione do kaplicy Szpitala św. Jana Bożego w Kordobie. W szpitalu tym misja solidarności jest nadal kontynuowana poprzez dzieło społeczne noszące jego imię, zapewniające opiekę ubogimi i wielu rodzinom w trudnej sytuacji. Mimo, że od śmierci brata Bonifacego minęło ponad czterdzieści lat, jego opinia świętości pozostaje wciąż żywa. Zawierzamy teraz mądrości Kościoła, kierowanego przez Ducha Świętego, gromadzenie i ocenę dowodów jego świętości. Po Nulla osta Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych, badanie heroicznego cnot br. Bonifacego rozpocznie się od przesłuchania świadków.

